

Oğlan ve Pegasus

Jane MEADOW

Oğlan ve Pegasus

Jane MEADOW

Noah yeşil bir vadinin kenarındaki küçük bir evde yaşırdı. Her gün kahvaltıdan sonra küçük kahverengi sırt çantasını kapar ve keşfe çıkmak için dışarı koşardı. Kayalara tırmanmayı, kelebeklerin peşinden koşmayı ve gizli patikalar bulmayı severdi. Dağınık kestane rengi saçları tutam tutam havaya kalkardı ve burnunun üzerinde çiller dans ederdi. Dağlar onu bir dost gibi çağırırdı.

Güneşli bir sabah Noah, dağa doğru uzanan dar bir patikayı izledi. Patika uzun çamların ve şarkı söyleyen kuşların yanından kıvrılıp geçti. Gittikçe daha yükseğe tırmandı ve sonunda gizli bir çayır buldu. Yumuşak çimenler esintide salınıyor, kır çiçekleri yeri renklere boyuyordu. Noah böylesine huzurlu ve gizli bir yer görmemişti. Dinlenmek için oturdu ve çayırın bir şeyi beklediğini hissetti.

Birden gümüş bir parıltı Noah'ın gözüne çarptı. Bulutlardan bir şelalenin ardından güzel bir yaratık çayıra çıktı. Bu bir pegasustu! Parlak beyaz tüyleri ay ışığı gibi ışıltıyor, uzun gümüş yelesi bir nehir gibi akıyordu. Yanlarından geniş, tüylü kanatlar uzanıyordu. Pegasus, derin gök mavisi gözleriyle Noah'a baktı; meraklıydı ve korkmuyordu.

Noah'ın kalbi heyecanla çarptı. "Merhaba," diye fısıldadı yumuşakça. Pegasus yaklaştı; toynakları yumuşak çimenlerde hiç ses çıkarmadı. Noah nazik bir el uzattı ve pegasus elini kokladı. Aralarında sıcak, güven dolu bir duygu büyüdü. Noah gülümsedi ve pegasus sanki "Gel oynayalım!" der gibi gümüş yelesini savurdu.

Noah ve pegasus çayırda yarıştılar. Pegasus geniş kanatlarını açıp alçaktan uçtu, kanat uçları çiçeklere değdi. Noah gülerek peşinden koştu. Uzun otların arasında saklambaç oynadılar ve küçük bir derede su sıçrattılar. Pegasus havada dans ediyor gibiydi ve Noah da uçtuğunu hissetti. Hemen sıkı dost oldular.

Noah ayıra her gn gitti. Sırt antasından elmalar getirip pegasusla paylaştı. Boynuna mavi bir kurdele baėlayıp zenle rd. "Sana Yıldız Işıėı diyeceėim," dedi Noah, "nk bir yıldız gibi parlıyorsun." Yıldız Işıėı mutlu bir kişnemeyle Noah'ın yanaėını kokladı. ayırı birlikte keşfettiler ve her seferinde yeni harikalar buldular.

Bir gün Noah, ayırın kenarında küçük bir mağara buldu. İçeride parıldayan kristaller ve berrak suyla dolu küçük bir gölcük gördü. Yıldız Işığı önden gitti; gümüş yelesi loş ıřıkta parlıyordu. Noah kendini gizli bir dünyada kâşif gibi hissetti. "Burayı güvende tutacağız," diye söz verdi. Yıldız Işığı sanki onaylıyormuş gibi toynağını usulca yere vurdu.

Noah, Yıldız Işığı'nı sonsuza dek yanında tutmak istedi. Bir ahır yapmayı ve pegasusa her gün binmeyi hayal etti. Büyükbabası Elias'a büyülü arkadaşını anlattı. Büyükbaba Elias kırışık gri gözleri ve sıcak bir gülümsemeyle dinledi. "Pegasus vahşi bir yaratıktır, Noah," dedi yumuşakça. "Vahşi yaratıkların özgürlüğe ihtiyacı vardır. Onları özel yapan da budur."

Noah ilk başta dinlemek istemedi. Yıldız Işığı'nın yalnızca kendisinin olmasını istiyordu. Ama Büyükbaba Elias onu ormanda yürüyüşe çıkardı. Özgürce sıçrayan bir geyik ve yükseklerde süzülen bir kuş gördüler. "Ne kadar mutlu olduklarını görüyor musun?" diye sordu Büyükbaba. "Özgürler. Bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırakmalısın. Gerçek dostluk budur."

O gece Noah, Büyükbabasının sözlerini düşündü. Yıldız Işığ'ın havada nasıl dans ettiğini hatırladı; neşeli ve vahşi. Yıldız Işığ'ın bir ahırda tutarsa pegasus üzülürdü. Noah arkadaşının üzülmesini istemiyordu. Bunun yerine çayırı korumaya karar verdi, böylece Yıldız Işığ her zaman özgür olabilirdi. Ertesi sabah planını Büyükbabasına anlattı.

Büyükbaba Elias gururla gülümsedi. "Bu akıllıca bir seçim, Noah." Birlikte çayıra tırmandılar. Büyükbaba "Lütfen bu çayıra saygı gösterin" yazan bir tabela getirdi. Noah patika boyunca parlak çiçekler dikti ve çöpleri topladı. Yıldız Işığı onları çalışırken izledi; gök mavisi gözleri merakla parlıyordu. Noah, "Burası senin evin, Yıldız Işığı. Onu güvende tutmaya yardım edeceğim," dedi.

Noah ve Büyükbaba Elias çayırı korumak için her gün çalıştılar. Başiboş sığırları dışarıda tutmak için küçük bir çit yaptılar. Daha çok kır çiçeği diktiler ve dereyi temizlediler. Yıldız Işığı tepelerinde uçarak yardım etti; gümüş kanatları güneşte parlıyordu. Başka hayvanlar da çayıra geri döndü ve burası mutlu, hareketli bir yer oldu. Noah ekip çalışmalarıyla gurur duydu.

Bir öğleden sonra bir grup yürüyüşçü dağa geldi. Bütün kır çiçeklerini toplamak ve çayırda kamp yapmak istiyorlardı. Noah cesurca onlarla konuştu. "Lütfen yapmayın," dedi. "Bu çayır birçok canlının evi. Onu vahşi tutmalıyız." Büyükbaba Elias çiçeklerin ve hayvanların bu alana neden ihtiyacı olduğunu anlattı. Yürüyüşçüler dinledi ve başka bir yerde kamp yapmayı kabul etti.

Yıldız Işığı sevinçle kişnedi ve Noah'ın üzerinde geniş bir daire çizerek uçtu. Aşağı süzülüp onu kokladı; mavi kurdelesini dalgalanıyordu. Noah güldü ve pegasusun boynuna sarıldı. "Rica ederim," diye fısıldadı. "Arkadaşlar birbirlerine göz kulak olur." Yıldız Işığı'nın Noah'a güveni daha da güçlendi ve dostlukları dünyanın en güzel şeyi gibi hissettirdi.

O günden sonra Noah ve Yıldız Işığı birçok mutlu gün paylaştılar. Çayırdaki yarıştılar, derede su sıçrattılar ve sıcak güneşin altında dinlendiler. Noah, Yıldız Işığı'nı asla bir ahırda tutmaya çalışmadı. Bunun yerine çayırı güvende tuttu ve Yıldız Işığı özgür kaldı. Pegasus sık sık yükseklerle uçar, sonra neşeli bir kışnemeye Noah'a geri dönerdi.

Noah özgürlüğün saygıyı hak ettiğini öğrendi. Yıldız Işığı'nı seviyordu, ama pegasusun özgürlüğünü daha da çok seviyordu. Gerçek dostluk, başkalarını önemseyemediğimizde ve onların kendileri olmasına izin verdiğimizde büyür. Büyükbaba Elias gülümseyerek, "Büyük bir ders öğrendin, Noah," dedi. Ve gizli çayırda, oğlan ile pegasus en iyi arkadaş olarak kaldılar; sonsuza dek özgür ve sonsuza dek mutlu.